

Štev. 3.

V Ljubljani, 1. sušca 1908.

Leto IX.

Planinska pesem.

„Jaz pojdem na bele planine,
kjer gorski potoček šumi,
na belih planinah natrgal
bom rožice zlate tri.

In z rožico prvo pač prišlo
veselje bo mamki v obraz,
prinesla bo zdravje ji zlato,
prinesla mladosti ji čas.

In z rožico drugo mi prišlo
cekinov bo v hišico sto,
a rožica tretja sezida
srebrni gradič pod goró.“

A mamka na postelji plaka:
„Ne hodi, moj sinko, v goré!
Bog dal mi bo zdravje pomladno,
cekinov ti pridne roké.

Na belih planinah prepadi
strmijo kot žalostna noč,
smrt hodi tam, z mrzlim potočkom
pogrebnično-pesem pojoč.“

Šel sinko na gore je bele,
kjer gorski potoček šumi;
a v hišici mamka tam čaka
in šteje dni, črne noči . . .

Samotna potoček vprašuje:
„Kje sinko je ljubi, povej!“ —
A valčki se penijo gorski,
srdito hitijo naprej.

Ko tretjič priplaval je mesec,
prinesejo sinka ji:
zaprte oči so mu mrtve,
a v rokah tri rože drži!

In mamka se zganila siva,
pogledala smrt ji v obraz,
a pesem mrtvaško zagorski
so valčki ji peli tačas . . .

Da mamki prinesel bi zdravje,
da našel cekinov bi sto,
šel sinko je s srcem junaškim
na snežno, ponosno goró.

Pač videl je rožice zlate,
kjer v solncu planina kipi,
a mamki in sinku skopale
grob črni so rožice tri.

Jos. Vandot.

